

ΝΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΤΡΙΔΕΣ
ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ

**Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ, ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΑΕΡΙΑ,
ΟΙ ΔΙΑΚΟΙΝΟΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ:
ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ**

antifa λευκοσα_2017

Ως αντιφασιστική συλλογικότητα θεωρούμε ότι η ιστορία του φασισμού στην Κύπρο είναι συνυφασμένη με την ιστορία των εθνικισμών και των δικαιοδικών συγκρούσεων. Η γενεαλογία τόσο του φασισμού όσο και της ηγεμονίας της εθνικιστικής δεξιάς στο νησί περνά από την έξαρση των αλιτρωτικών εθνικισμών της δεκαετίας του 1950, από τις δολοφονίες αριστερών της κοινότητάς τους και μέλη της άλληλης κοινότητας από την ΕΟΚΑ και την ΤΜΤ, από τις παραστρατιωτικές συμμορίες του 1963 και 1967, από τους πραξικοπηματίες του 1974 και την τελική πραγματοποίηση του ονείρου του τουρκικού εθνικισμού. Οι πολιτικοί πρόγονοι του φασισμού στην Κύπρο δεν είναι άλληλοι από τους εθνικούς της ήρωας, δεν είναι άλληλοι από τους υπεύθυνους των συγκρούσεων, της διαίρεσης και καταστολής της εργατικής τάξης, του σημερινού πολιτικού βούρκου στον οποίο βρίσκεται το νησί. Η πάλη ενάντια στο φασισμό είναι επομένως απαραίτητα πάλη ενάντια στον εθνικισμό και όλες τις συνέπειες που αυτός προκάλεσε.

Η πάλη ενάντια στο φασισμό στην Κύπρο δεν μπορεί παρά να είναι και πάλη για ένα ομόσπονδο νησί. Θεωρούμε το πέρασμα σε μια ομοσπονδιακή Κύπρο απαραίτητο βήμα στη μάχη ενάντια στην πολιτική ηγεμονία του εθνικισμού και της διαίρεσης της εργατικής τάξης στο νησί. Έχουμε επίγνωση των προβληματικών που εμπιρεύουν τόσο οι συνομιλίες των πολιτικών ηγετών όσο και το πλαίσιο της “λύσης από τα πάνω”. Δεν θεωρούμε όμως το πέρασμα αυτό ως “λύση” - η λύση θα προϋπόθετε την κατάργηση ενός προβλήματος, την επιτυχή έκβαση μιας υπόθεσης. Αντιθέτως αντιλαμβανόμαστε τη “λύση” ως ένα πέρασμα, ως ένα μέσο για την από κοινού με τους τουρκοκυπρίους καταπολέμηση του προβλήματος, ως το ξεκίνημα της δικιάς μας υπόθεσης. Το πέρασμα αυτό είναι απαραίτητο από αντιφασιστική, αντεθνικιστική, ταξική και οικολογική σκοπιά. Όσο υπάρχει κυπριακό, τόσο ο εθνικισμός θα αλωνίζει στον πολιτικό λόγο και τη σκέψη των ιθαγενών. Η πρόσφατη συμψήφιση για εορτασμό του ενωτικού “δημοψηφίσματος” του 1950 από τα κόμματα του “κέντρου” και μετά από πρωτοβουλία των νεοναζι (με βοήλική αποχή του ΔΗΣΥ) καταδεικνύει το πόσο επείγει το γκρέμισμα της εθνοκεντρικής κοσμοαντίληψης που θέλει να σκεπαστεί από τις αγκάλλες των “μπτέρων πατρίδων”.

Όσο υπάρχει κυπριακό, η εκπαίδευση θα συνεχίζει να αποτελεί τη μάθηση του εθνοτικού μίσους, του αλιτρωτικού εθνικισμού, του “Δεν Ξεχνώ” ότι τελικός σκοπός είναι η εθνική καθαρότητα στο νησί με κάθε μέσο. Όσο υπάρχει κυπριακό, ο μιλιταρισμός θα παραμείνει η πολιτική έκφραση του πραγματικού πόθου του ελληνοκυπριακού και τουρκοκυπριακού εθνικισμού: η κατάσταση της ετοιμότητας για ανά πάσα στιγμή πόλεμο. Τα βαρέλια θα συνεχίζουν να φράζουν τις πορείες μας, τα σύνορα θα συνεχίσουν να φράζουν τους αγώνες μας, οι σκοπιές θα συνεχίζουν να φράζουν τα καλύτερά μας χρόνια. Όσο υπάρχει κυπριακό δεν θα ζήσουμε αγώνες ταξικούς πέρα από το έθνος.

Αναγνωρίζουμε ότι η διαδικασία για επίλυση του κυπριακού κινείται από γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα. Τα ευρήματα φυσικού αερίου στην ανατολική Μεσόγειο κάνουν, για ένα μέρος του κεφαλαίου, μια ενδεδειγμένη λύση του κυπριακού ελληκυστική επιλογή όσον αφορά την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων. Η μεταφορά φυσικού αερίου από το Ισραήλ στην Τουρκία με βλέψεις παροχής σε περιοχές στην Ευρώπη, όπως έχει ήδη προταθεί, περνά κατ’ ανάγκην μέσα από την κυπριακή ΑΟΖ, γεγονός που ευνοεί μια ομοσπονδιακή Κύπρο. Σημειώνεται εδώ ότι το Ισραήλ πέρα από την πολιτική επαναπροσέγγισης της Τουρκίας που ακολουθεί τον τελευταίο καιρό, διατηρεί τη συμμαχία του με το κυπριακό και το ελληνικό κράτος. Επίσης, το κόστος μεταφοράς των κοιτασμάτων της κυπριακής ΑΟΖ μέσω Ελλάδας είναι απαγορευτικό, καθιστώντας την μεταφορά μέσω Τουρκίας μια πολύ πιο ρεαλιστική και οικονομικά ελληκυστική επιλογή.

Αποτελεί γεγονός λοιπόν πως για ένα κομμάτι του κυπριακού, του τουρκικού αλήα και του ελληνικού κεφαλαίου, η λύση του Κυπριακού είναι οικονομική και γεωπολιτική επιδίωξη. Ακόμα, ενδεχόμενη λύση θα αποτελούσε για τη Δύση σταθεροποιητικό παράγοντα στην παραγμένη ανατολική Μεσόγειο, ενώ θα μείωνε τόσο τη στρατηγική επιρροή της Ρωσίας όσο και την εξάρτηση της Ευρώπης από τα ενεργειακά αποθέματα αυτής, μέσω της ενδεχόμενης προαναφερθείσας συνεργασίας Ισραήλ-Κύπρου-Τουρκίας-Ελλάδας για τη μεταφορά φυσικού αερίου στην Ευρώπη. Ας μην ξεχνάμε ότι με όποιο ενδεχόμενο σχέδιο, οι βρετανικές βάσεις παραμένουν στο νησί, έστω και με μειωμένη έκταση, γεγονός που καθιστά θεμιτή τη λύση και για τους Βρετανούς και τις συμμαχικές τους δυνάμεις που χρησιμοποιούν τις βάσεις για επιδρομές σε χώρες της ανατολικής μεσογείου. Η επίλυση είναι επίσης θεμιτή για ένα κομμάτι του ε/κ και τ/κ κεφαλαίου για μια πηληώρα λόγων, όπως είναι το άνοιγμα της τουρκικής/ευρωπαϊκής αγοράς αντίστοιχα.

Από την άλλη, αναγνωρίζουμε τόσο ότι το γεωπολιτικά συμφέροντα των ενδιαφερόμενων δυνάμεων μπορούν

να διακανονιστούν και με τρόπους πέρα από την ομοσπονδοποίηση της Κύπρου, όσο και ότι ένα άλλο σημαντικό κομμάτι του κεφαλαίου και της κυρίαρχης τάξης από όλα τα εμπλεκόμενα μέρη είναι ενάντια σε μια ενδεχόμενη λύση. Οι γεωπολιτικές διαμάχες Ελλάδας-Τουρκίας γύρω από την κυριαρχία του Αιγαίου, οι οποίες εκφράζονται εδώ και λίγο καιρό ως κακόγουστη επανάληψη στα Ίμια, καθιστούν εμφανές όχι μόνο ότι το κυπριακό δεν είναι το μόνο θέμα στην ατζέντα της σχέσης των δυο χωρών, αλλά και το ότι κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι οι γεωπολιτικές εξελίξεις θα εξελιχθούν ειρηνικά στο νησί. Είναι προφανές ότι οι «μπτέρες πατρίδες» δεν ενδιαφέρονται κατά βάση για την ειρηνική συνύπαρξη, όπως ούτε και για τη διχοτόμηση. Αυτό που τις ενδιαφέρει είναι η καλύτερη δυνατή διαφύλιξη και προώθηση των γεωπολιτικών και οικονομικών τους συμφερόντων – αυτό μπορεί να σημαίνει από τη στήριξη ενός πιθανού σχεδίου ομοσπονδοποίησης της Κύπρου, επίσημη διχοτόμηση με εμπορικές συμφωνίες που επιτρέπουν την εκμετάλλευση των ΑΟΖ μέχρι και την έναρξη νέων πολεμικών σχεδιασμών.

Παράλληλα υπάρχουν όπως προαναφέρθηκε και κομμάτια του ντόπιου κεφαλαίου και καθεστικής τάξης που εναντιώνονται σε ενδεχόμενη ομοσπονδοποίηση. Ολόκληρες πολιτικές καριέρες έχουν χτιστεί πάνω στον αγώνα για διασφάλιση της μη-επίλυσης του κυπριακού – βόρεια και νότια της πράσινης γραμμής. Οι φωνές αυτές που θα υποστούν βαριά ήττα είναι βέβαια και αυτές που ακούγονται πιο δυνατά στο απορριπτικό μέτωπο που κυριαρχεί στο δημόσιο λόγο. Το ίδιο συμβαίνει βέβαια και με επιχειρηματικές φωνές που θεωρούν πως έχουν περισσότερα να χάσουν παρά να κερδίσουν από την επόμενη ημέρα λύσης του κυπριακού.

Το βασικό επιχείρημα του λόγου που παράγεται τόσο από τις φωνές αυτές της αστικής τάξης που έχει πολλή να χάσει σε πολιτικό ή/και οικονομικό επίπεδο, όσο και από ένα σημαντικό κομμάτι της αριστεράς (ντόπιας και όχι μόνο) είναι ότι η Διζωνική Δικονομική Ομοσπονδία (ΔΔΟ) είναι ρατσιστική επειδή διαχωρίζει τον πληθυσμό βάση εθνοτικής καταγωγής. Το επιχείρημα είναι μεν γελοίο αλλά και επικίνδυνο. Γελοίο, επειδή η ΔΔΟ εισάγεται ιστορικά ως αποτέλεσμα του εθνοτικού μίσους και της βίας και όχι ως προαγωγός τους. Δηλαδή, η ΔΔΟ είναι ακριβώς αναγκαία επειδή η εθνικιστική ιδεολογία γέννησε τις εθνότητες και προκάλεσε τα γεγονότα του 1958, 1963, 1967 και 1974. Η συνέπεια αυτών των γεγονότων είναι η ανάγκη για εξασφάλιση της αυτονομίας της κάθε κοινότητας. Από την άλλη όμως, το επιχείρημα περί ρατσιστικής ΔΔΟ είναι και επικίνδυνο γιατί υιοθετείται και προωθείται από τις παρατάξεις που εκφράζουν τον πλέον εθνικιστικό/ρατσιστικό λόγο τόσο προς τους τουρκοκύπριους όσο και προς άλλες πληθυσμιακές ομάδες του νησιού (ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα, μετανάστες κ.α.). Γίνεται δηλαδή μια αντιστροφή της πραγματικότητας. Ενώ το ενιαίο κράτος είναι το θεσμικό πλαίσιο το οποίο επέτρεψε την καταπίεση μιας εθνοτικής ομάδας (και φαινόμενα τύπου Σαμμών, Μακάριος, Γρίβας κτλ) παρουσιάζεται ως το πιο δίκαιο επειδή τάχα δεν κάνει διάκριση των ατόμων με βάση την εθνικότητα τους.¹ Αυτό που όμως συνεπάγεται στην ουσία είναι η νομιμοποίηση και θεσμοποίηση της καταπίεσης βάσει της εθνοτικής καταγωγής των ατόμων.

Το γνωστό σύνθημα «ένας άνθρωπος μια ψήφος», παντιέρα στην ελληνοκυπριακή αντι-ομοσπονδιακή καμπάνια, κρύβει βασικά τον αυταρχισμό που μπορεί να προκύψει από την αρχή της πλειοψηφίας. Η φεντεραλιστική σκέψη κατανοεί πως η διασφάλιση της αυτονομίας συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων είναι αναγκαία γιατί η αρχή της πλειοψηφίας μπορεί δυνητικά να αναίρει μόνιμα την πολιτική ισχύ τους και να τις αποκλείει συστηματικά. Οπότε, η πλειοψηφία ούτε έχει πάντα δικαίο ούτε δικαιούται να δρα όπως θέλει χωρίς να λαμβάνει υπόψη τις μειοψηφίες ή τις εθνικές/ θρησκευτικές μειονότητες, ειδικά στο πλαίσιο διαμόρφωσης της κοινής γνώμης² και παραγωγής υστεριών³. Αυτό επίσης το σύνθημα δεν αναγνωρίζει το γεγονός ότι πέρα από τα ατομικά δικαιώματα υπάρχουν και τα συλλογικά δικαιώματα.

Κανείς δεν εγγυάται ότι μια επερχόμενη συμφωνία με βάση την ομοσπονδία θα αποτελέσει λύση σε όλα τα προβλήματα ούτε και τρέφουμε τέτοιες αυταπάτες. Δεν μιλάμε όμως, όπως είπαμε, για την έκβαση, παρά για το ξεκίνημα της δικιάς μας υπόθεσης. Το κυπριακό είναι αποτέλεσμα της ιστορικής ηγεμονίας των εθνικισμών και η λύση του θα σημαίνει τη ρήξη με την πραγματικότητα αυτή, χωρίς βέβαια να σημαίνει κατ' ανάγκην το ξεπέρασμά της. Σε κάθε περίπτωση, θέση μας είναι ότι είναι καιρός οι Ιθαγενείς αυτού του νησιού να δουν το παρόν και το μέλλον τους ανεξάρτητα από τα συμφέροντα του ελληνικού και τουρκοκύπριου κράτους. Η επανένωση της Κύπρου είναι αναγκαία για να μπορέσουμε επιτέλους να αποκόψουμε τους ομφάλιους λώρους με τις λεγόμενες μπτέρες πατρίδες και να υπερβούμε τις εθνικιστικές ιδεολογίες που αυτές επέβαλαν. Δεν νοείται αντιφασιστικός αγώνας στο νησί που να μην είναι διακονομικός και δεν νοείται διακονομισμός χωρίς αντεθνική, ομοσπονδιακή συνείδηση. Η ανάπτυξη της αποτελεί άλληωστε αναγκαιότητα για τη διασφάλιση

αποφυγής εθνοτικών συγκρούσεων και εθνικιστικών εξάρσεων. Πέρα από οποιαδήποτε συμφωνία σε επίπεδο πολιτικών ηγεσιών, είναι αναγκαίο να οικοδομηθεί αυτή η ομοσπονδιακή συνείδηση, η οποία εμπεριέχει την κατανόηση της ιστορικής εξέλιξης του κυπριακού ζητήματος και των εθνοτικών συγκρούσεων σε συνάρτηση με την επιθυμία να υπερβούμε τις στειρες εθνικές ταυτότητες και να μπορούμε να δούμε την Κύπρο όχι σαν ένα ομοιογενές έθνος-κράτος αλλά σαν αυτό που είναι, έναν τόπο πολλών κοινοτήτων.

Για να επανέλθουμε στην αρχική μας θέση: Το πέρασμα στην ομοσπονδη Κύπρο αποτελεί αναγκαιότητα αφού η μετάβαση ενδέχεται να προσφέρει ένα έδαφος πιο πρόσφορο για την καταπολέμηση του εθνικισμού και του μιλιταρισμού στο νησί, για αλλαγές στην εθνοκεντρική εκπαίδευση και για την αναίρεση της γεωγραφικής διαίρεσης, μέσω της οποίας θα είμαστε σε θέση να διεκδικήσουμε μια ολική αλλαγή της οικολογικής αντιμετώπισης του νησιού. Από τον Ακάμα μέχρι την Καρπασία θα κληθούμε να δώσουμε αγώνες για την προστασία των τελευταίων περιβαλλοντικών πνευμόνων που έχουν απομείνει στο νησί. Σε κάθε περίπτωση το πέρασμα αυτό θα αποτελέσει ρήξη με το υπάρχον. Μέσω της ρήξης αυτής ευελπιστούμε πως θα μπορέσουν επιτέλους να αναδειχθούν θέματα τα οποία επισκιάζονταν όλα αυτά τα χρόνια από την ύπαρξη του "κυπριακού": θέματα όπως οι εργατικές διεκδικήσεις, η οικολογία, τα κοινά, θέματα φύλου κτλ. Οι αγώνες μας θα μπορούν επιτέλους να γίνουν πραγματικά δικοινοτικοί, χωρίς να διαχωρίζονται από σύνορα και στρατούς, με την ελπίδα πως το ταξικό πρόσημο θα μπορέσει να αντικαταστήσει το εθνικό - πως οι ελληνοκύπριες και τουρκοκύπριες εργάτριες και εργάτες θα παλέψουμε για τα δικά μας κοινά συμφέροντα.

1. Με αυτήν ακριβώς την λογική, εφαρμοσμένη σε άλλα ζητήματα, κάποιοι θεωρούν τον φεμινισμό ως σεξιστικό επειδή κάνει διάκριση ανάμεσα σε άντρες και γυναίκες ή το κίνημα Black Lives Matter ως ρατσιστικό επειδή εστιάζει μόνο στους μαύρους.

2. Chomsky, Noam (1998). *Propaganda and Control of the Public Mind*. USA: AK Press.

3. Παναγιώτου, Αντρέας (2011): Τα ΜΜΕ και οι προσπάθειες χειραγώγησης της κοινής γνώμης μετά από την έκρηξη στο Μαρί. <http://koinoniologyika.blogspot.com.cy/2011/09/blog-post.html>

antifa ήευκοφα